

Mirka Válková se narodila 25. září 1948 v Písku.

Dětství strávila v jižních Čechách. Její rodiče souzněli s komunistickým režimem, protože v něm po válce viděli naději. Zde ale docházelo k mezigeneračnímu střetu mezi Mirky rodiči a prarodiči, které zasáhlo znárodnění a kolektivizace. To vyústilo v situaci, kdy její dědeček hodil před svého syna svůj majetek se slovy „Tohle je poslední, co tady máme. Odneseš to tam do toho družstva a už tu není nic.”

Celý její život naplňovala láska k trampingu, Jezdit na vandry začala už v průběhu studia na gymnáziu a poznala se díky tomu i se svým manželem.

Ve svých 19 letech začala vyučovat ve školce v Milenovicích.

O okupaci Československa v roce 1968 se dozvěděla, když jela brzy ráno vlakem do práce. Mirka se s tímto stavem věcí nehodlala smířit. V srpnu 1969 se spolu s přáteli zúčastnila demonstrace v Praze.

V 70. letech žila s manželem v Praze, kde se jim narodily tři dcery. Časem se ale rodina rozhodla Prahu opustit a přestěhovat se někam na venkov.

Volba padla na západní Čechy, které měli prochozené z vandrů, a tak se v prosinci 1983 přestěhovali do vesničky Olbramov. *(její vzpomínka na výběr chalupy a strom)* Čtvrtá dcera se narodila už tady a Mirce se přes počáteční problémy s režimem podařilo pracovat ve školství.

Krátce po 17. listopadu 89 odjela do Prahy na demonstrace podpořit studenty. Chtěla, aby tentokrát stály generace rodičů a dětí na stejné straně.

Občansky aktivní byla i po sametové revoluci a jistě i proto si ji olbramovští po osamostatnění své obce zvolili za starostku.

Věc, která jí v západních Čechách děsila, byly chátrající kostely a památky. „Neležme v posteli, zachraňme kostely.” tak znělo heslo občanského sdružení Pomozme si sami, které v roce 2000 založila a která funguje dodnes.

Stála také u zrodu Mikroregionu Konstantinolázeňsko a Místní akční skupiny Český Západ. Má 8 vnoučat a stále žije ve své chalupě v Olbramově.